

«Ενεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως διεκόπησαν αἱ ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου διενεργούμεναι ἐν Τίρυνθι ἀνασκαφαί.

Αἱ ἀνασκαφαί αὗται ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔρευναν τῶν λευκάνων τῆς παλαιότερας προμηκοναϊκῆς ἐποχῆς τῆς Τίρυνθος, τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξὶς εἶχε βεβαιωθῇ διὰ τῶν προηγούμενων ἀνασκαφῶν. Ἡ ἔρευνα ἦτο δυσκολωτάτη. Κάτωθεν τῶν Μηκοναϊκῶν Ἀνακτόρων, ὡς ἀνηγγελάμεν, ἀνεκαλύφθη μέρος μεγίστου οἰκήματος, τοῦ ὁποίου τὸ διάγραμμα εἶνε στρογγύλον. Ἡ διάμετρος τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου κτιρίου εἶνε 28 περίπου μέτρων. Ὁ ἐξωτερικὸς αὐτοῦ τοῖχος εἶνε κατὰ τὸ κατώτερον μέρος ἐκτισμένος διὰ λίθων, ἀνωτέρω δ' αὐτῶν διὰ πλίνθων. Οἰκία ἔχουσα τὴν βάσιν στρογγύλην πρῶτην φορὰν ἀνακαλύπτεται, διότι μέχρι τοῦδε εἶχον εὐρεθῇ ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἐν Κρήτῃ καὶ ἀλλοῦ, ἐν προμηκοναϊκοῖς συνοικισμοῖς, οἰκίαι ἔχουσαι ἐλλειψοειδῆ, οὐχὶ δὲ τελείως στρογγύλην βάσιν. Οὕτω ἐξηγείται ἴσως καὶ ἡ πρόλευσις τῶν θολωτῶν Μηκοναϊκῶν τάφων, οἵτινες ὁμοίως ἔχουσι στρογγύλην βάσιν.

— Κατὰ τὰς ἐν Ἀργεὶ ἀνασκαφὰς τῆς Ὀλλανδικῆς ἀρχ. σχολῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βόλγκραφ ἀνεσκαφῆ ναὸς μήκους 32 μέτρων. Τὰ θεμέλια καὶ πλείστα τμήματα τῆς βάσεως τοῦ διατηροῦνται, εὐρέθη δὲ καὶ θρυμματισμένον ἄγαλμα θεᾶς, τῆς ὁποίας τὸ ἄνωμα θὰ καθορισθῇ, μὲλις συγκληθῶν τὰ τεμάχια. Αἱ ἀνασκαφαί θὰ ἐξακολουθήσουν.

— Ἐν Θέρμῳ παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Θεμίου Ἀπόλλωνος εὐρέθη χαλκοῦν ἀγαλματίον τοῦ 1,000 ἔτους π. Χ. καλῆς τέχνης, περιστῶν Θεὸν ὑφουδὸν τὴν δεξιὰν ὠπλισμένῳ. Ἡ ἀνεύρεσις αὕτη συμπεσοῦσα μὴν εὐρεσιν τῆς Νίκης τῶν Δελφῶν κατὰ τὰς πολεμικὰς ἡμῶν ἐπιτυχίας, ἐκρίθη ὡς ἀριστος οἰωνός.

— Ὁ ἐταῖρος τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Ανεζου, ἀνήγγειλε τὴν εὐρεσιν ἐν Δήλῳ θαυμαστὰς χαλκῆς κεφαλῆς, ἀγάλματος φυσικοῦ μεγέθους. Ἡ κεφαλὴ εἰκονίζει ἄνδρα μέσης ἡλικίας, ἀγένειον ἐντελὲς, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἑκφράσιν προσώπου ἐπιδητικωτάτην. Τὴν κόμην ἔχει βραχέα καὶ οὐλὴν, διατεταγμένην εἰς μικροὺς χοχλιοειδεῖς πλοκάμους, ὅπως ἡ τοῦ Ἐφῆβου τῶν Ἀντικυθήρων. Τὸ μέτωπον αὐλακοῦσιν ἐλαφραὶ ρυτίδες ὑπεράνω πυκνῶν ὀφρύων. Ἀλλ' ὅ,τι προσδίδει εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκφράσιν καὶ ζωὴν, εἶνε οἱ ὀφθαλμοί. Διατηρηθέντες ἀλώβητοι, ὡς οἱ τοῦ Ἐφῆβου, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης κατεσκευασμένοι (ἐκ λίθου λευκοῦ διὰ τὸν βολβὸν καὶ καφεχροῦ διὰ τὴν κόρην) ἀποοῖδουσι τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ εἰκονιζομένου τόσοον ζωηρῶς, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἀτενίζει ζῶσαν μορφήν. Αἱ λεπτομέρειαι πᾶσαι τοῦ προσώπου, μέγρι καὶ τῆς ἐνδοξείας τῶν βλεφαρίδων, τεχνικώτατα καὶ φυσικώτατα ἐπεξεργασμέναι, μαρτυροῦσι δεξιότητον καλλιτέχνην τῶν καλῶν ἐπὶ χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης. Τίς ὁ εἰκονιζόμενος, εἶνε δύσκολον νὰ γνωσθῇ πάντως ὁμοῦ, εἰάν ληρῇ ὑπ' ὅψιν ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ (ἡ παλαίστρα ἐν Δήλῳ) καὶ τὸ ἄδρὸν τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, δὲν ὁ ἀπομακρυνθῇ τις τῆς ἀληθείας ἰσχυριζόμενος ὅτι πρόκειται περὶ ἀθλητοῦ, παλαιατοῦ πιθανῶς, νικῆσαντος εἰς τοὺς ἐν Δήλῳ ἀγῶνας.

Ὡς γνωστόν, καὶ πρὸ ἐτῶν τινῶν ἀνευρέθη ἐν Δήλῳ ἄγαλμα ἀθλητοῦ μαρμαρίνον, ἀποκείμενον ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἑθνικῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσεῖῳ.

— Τὸ Γ' Διεθνὲς Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον, διαρκέσαν περὶ τὰς 15 ἡμέρας, ἔληξε.

Τὸ Δ' ἀπεφασίσθη νὰ συνέλθῃ τῷ 1915 ἐν Ἀλγερίᾳ.

Μετέσχον οἱ κ. κ. Π. Καββαδίας, Σ. Λάμπρος, Ν. Πολίτης, Γ. Δέσβος, Ν. Μπαλάνος, Σ. Παπαγεωργίου καὶ ἄλλοι, οἵτινες καὶ διαφόρους ἀνακοινώσεις ἔκαμαν εἰς τὸ Συνέδριον.

Τὸ «Βυσσινὴ Τριαντάφυλλο» τοῦ κ. Πλάτωνος Ροδοκανάκη, διὰ τὸ ὅποιον τόσους ἀπὸ καιροῦ εἶχε γείνει λόγος εἰς τοὺς φιλολογικοὺς κύκλους, ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Γ. Φέξη εἰς κομψοτυπωμένον τόμον, μᾶλλον ἀσπασμα μὲ ἀρκετὰς μεταβολὰς ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν ἔργον. Μαζὶ με αὐτὸ ἐμφανίζονται ἑνδεκα ἀνέκδοτα διηγήματα τοῦ ἰοῦ συγγραφέως, τὰ ἐξῆς:

«Ὀυρανίτσα», «Ἰουλία», «Ἡ κυρία Ἑλένη», «Φρόσω», «Ἡ κυράδες», «Νησιώτικὴ ἀγάπη», «Κλεοπάτρας θάνατος», «Ξενοῦλα», «Ὁ διωγμένος», «Ἡ Ἀρτίστρα», «Στιφάκης».

Τόσον εἰς τὸ «Βυσσινὴ Τριαντάφυλλο»,—τὸ ὅποιον εἶνε μία παθητικὴ τραγικὴ περιπέτεια—ὅσον καὶ εἰς τὰ ἄλλα συνεκδοθέντα, σύντομα τὰ πλείστα, διηγήματα ἐκδηλοῦται ἡ αἰσθητικὴ τεχνოτροπία τοῦ κ. Ροδοκανάκη, ἡ ὁποία ἐσημειώθη εἰς τὸ «Φλογισμένο Ράσο» καὶ τὸν «Θρίαμβόν» του. Ἡ πρωτοτυπία τοῦ ὕφους καὶ ὁ λυρισμὸς ἀποδεικνύουν τὸν συγγραφεὴ ἔχοντα ἄδρὸν τάλαντον.

Περὶ ἀλλήτος διάλογος τοῦ Πλάτωνος, ὁ πλουσιώτερος ἴσως εἰς τεχνικὴν σύνδεσιν, τοιμηρότατος δὲ εἰς φιλοσοφικὰ συμπεράσματα περὶ ἔρωτος εἶνε τὸ «Συμπόδιον». Ἐπ' εὐκαιρίᾳ νίκης τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος γίνεται συμπόσιον, ὅπου οἱ συνδαιτυμόνες ἐκφράζουν ἕκαστος ἰδίαν γνώμην περὶ ἔρωτος. Τελευταῖος ὁ Σωκράτης ἀφηγοῦμενος διάλογον μετὰ τὴν φίλην του Διοτίμαν καὶ περιλαμβάνων τὸν ὑψηλοῦ μουσικισμοῦ μῦθον περὶ γενέσεως τοῦ ἔρωτος, παρουσιάζει τὸν ἔρωτικὸν πόθον ὡς φιλοσοφικὴν ἔφεσιν, τάσιν πρὸς εὐδαιμονίαν καὶ ἀθανασίαν. Ἀργὰ παρουσιάζεται μεθῶν ὁ Ἀλκιβιάδης μοναδικὸν καλλιτεχνικὸν εὑρημα πρὸς ἀνάδειξιν τῆς νηφαλιότητος τοῦ Σωκράτους, καὶ τέλος ἐωθινὴ εἰσβολὴ κωμαστῶν—ἐμφάνισις συμβολικὴ τῆς ὑλικότητος τοῦ κόσμου—τερματίζει τὸν διάλογον. Ἡ μετὰφρασις, εἰς ὠραίαν ὁμαλὴν καθαρεύουσαν, μ' ἐμβριθῆ ἐμνηνευτικὸν πρόλογον, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κουντουριώτου ἐξεδόθη εἰς τὸν Βιβλιοθήκην Φέξη Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων.

«Πλοῦτος» ἡ γενικωτέρου θέματος καὶ παρασκευαστικῶς κομωδία τοῦ Ἀριστοφάνους. Γέρων ἐνάρετος καὶ πτωχός, συμφορῶμενος μὲ χρησμόν, συναντᾷ τὸν Πλοῦτον, τυφλόν. Θεραπεύσας αὐτὸν πλουτεῖ ὡς καὶ ἄλλοι ἐνάρετοι, διότι ἀπεκατέστη τότε ἡ πρέπουσα τάξις καὶ ἔπαυσεν ἡ ἐπικράτης τῆς ἀνηθικότητος, ἡ προκύψασα πρὶν ἐκ τῆς τυφλώσεως τοῦ Πλούτου. Ἡ πλοκή διαπνέεται ὑπὸ δριμυτάτης σατύρας τοῦ τότε κοινωνικοῦ βίου. Μετὰφρασις Μ. Λυγέρη.—Βιβλιοθήκη Γ. Φέξη.

«Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους. Παρουσιάζει ἀντίμαχον τὸν φυσικὸν νόμον—τοῦ αἵματος τὴν φωνήν—πρὸς τὸν κοινωνικὸν νόμον τοῦ ἐπικρατεῖ μὲν καὶ συντρίβει δ' ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς Ἀντιγόνης, δὲν ἰσχύει ὁμοῦ νὰ ταπεινώσῃ τὴν εὐγένειαν τοῦ φυσικοῦ τῆς στοιχῆς νόμου. Μετὰφρασις, ἀποδιδούσα ζωντανὸν τὸ πρωτότυπον, ἀρμονικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Χρηστομάνου. Ἐκδόσις Γ. Φέξη.

«Ἱστορία τῆς Σάμου» ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 1834 ὑπὸ τοῦ ἐν Βαθεῖ τῆς Σάμου καθηγητοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ «Αἰγαίου» κ. Ἰω. Βασιριζῆ. Τὸ βιβλίον γεγραμμένον μὲ σαφῆναιαν περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου Σάμου κατὰ τὴν περίοδον τῶν μυθικῶν χρόνων, τῆς Μακεδονικῆς ἐπο-